

ROMANIA LITERARA

APARE O DATĂ PE LUNĂ

Directorii: AL. MACEDONSKI ȘI BONIFACIU FLORESCU,

Către Cititori

Tinerimea, de câțiva ani, dă semne de viață literară. Ênse, din nenorocire pentru dênsa, cea mai mare parte, își inchipuiește că nu este insufletită de putere indestulă pentru a sbura cu aripe proprii, și, adesea, face apel la bătrênii. Așa au făcut și oameni de condei de la »*România Literară*«, chiemându-ne în fruntea acestei publicațiuni. Dênși, 'și-au inchipuit că suntem bătrênii, dar s'au păcălit, căci noi, venim în mijlocul lor ca tineri.

Sunt mulți, dintre cei cari ne cunosc, ce vor zice că, de geabă ne lăudăm cu tinerețea, și că, nouă, a început să ne dea pe ict-colo, câte un fir alb.

Noi ênse, perzistăm a zice că suntem tineri; avem și cuvinte :

Mai antêiù de toate, credem încă în poezie, credem încă în entusiasm, și, suntem încă convinși, că ni mint, ori-care i-ar fi virsta, nu poate să ferească pe nimini de păcate, și, că cine este scris să fie »*Gongorist*«, »*Gongorist*« rămâne.

Credem iar, că de și termenul de »*Gongorist*« pe care îl întrebuițăm astăzi este aproape nou pentru citi-

tori *României-literare*, dânsul, nu are nevoie de explicație. Am putea să spunem, că în limba Românească, l'a introdus ilustrul Hasdeu derivându'l de sigur din numele unui scriitor spaniol *de la Gongora*, ênse, aceea, ori-cât de mult ar domiri pe cititori *României-literare*, nu ar mai putea împiedeca pe ilustrul Hasdeu, de a fi scris în urma creării lui, strălucitul articol cu privire la *căpățîna roței* (înfățișată publicului sub formă de desemn în puncte de prietenul său *de la Vrancea* 1).

Prin urmare, noi cari n'avem nici o căpățîna de roată de înfățișat, suntem siliți să ne resemnăm la modestul rol de a priimi *Revista România literară* în starea în care ni se predă. Dunărea, la sorgintea ei, sub formă de pîriu neînsemnat isvorește dintr'o urnă pe care o apleacă o statuie alegorică. Ne simțim mândri de a nu fi alt-ceva de cît depozitari unei schinteî sa cre și tot ce putem declara este că, vom căuta s'o păstrăm cu sfințenie, pêne în momentul în care, tinerimea, dînsa ce nu este de cît entuziasm, dînsa ce nu este de cît inimă, se va simți în stare să facă ce este menită să îndeplinească,—să preschimbe schinteia în focar,—focarul în soare luminos și încălzitor,—în soare a cărui ivire se fie renașterea literaturii Românești.

A. Macedonski.—B. Florescu

Vânt de Stepe

Cântec al Slavului de Sud

MAJESTĂȚII SALE IMPERATULUI RUSIEI ALEXANDRU III, AUTORUL INCHINA

Spre locuri unde nu se află societăți organizate,
 Pustii, întinse, fără urme de plug, de-orășe sau de sate
 Nemărginiri ce 'n timpul verei sunt oceane de verdeți,
 Cu flori albastre, cu flori roșii, în raza clareî dimineții,
 Cu aerul umplut de-arome sălbaticice și mușcătoare
 Ce răsvrătind musculatura o reîncarcă cu vigoare,
 Uitând ce sânt și unde m'aflu îmi duc al cugetului cort
 Și renăscând la viață nouă, naufragiat ajuns la port,
 Sânt principe stăpân pe stepă cât pot coprinde cu vederea,...
 Imi crește pėru 'n stufuri negre și 'n ochi imi fulgeră plăcerea,
 Sunt june, sunt puternic, liber,— încalec repede-armăsar,
 Apun ici-colo ca nălucă și dincolo din nou rėsar....
 Jiletca mea e de matase cu fir de aur ceaprezată,
 Cămașă am cu mâneci roșii, și cisma mea e 'npintenată
 De-un fel de bold ce poartă 'n vėrfu'i o boabă chiar de diamant...
 Am pantalonii ce cad în cute și am mustața de amant,
 O Varinkă cu ochi albaștri ca stelele sub fruntea serei
 Pe granița pustietăței m'așteaptă 'n vėntul primă-verei
 Și înpletindu-și a ei coadă cu fir de-argint și cu panglicii
 Imi zice: „Suflete, aleargă, de-un veac de când te-aștept aici!“

Inmănare: Unui cavaler guard

Muscal frumos, pe cât se spune, în țara ta Impărătească,
 Gigantică și milostivă,— ce n'a 'nceput ca să sfărșească,
 Aveți un Czar ce în minutul când vrea să fie ne-uman
 Cu pacea stepelor maiestoasă își dăruiește pe dușman.
 Muscal frumos, dacă se poate, acestui Czar te rog a'i spune,
 Că 'n al meu suflet schinteiază o stea polară ce n'apune,
 Că 'mi re-aduc aminte vecinic de-a mea origină de Slav
 Că ne putend ca să fiu liber, la Nemți nu voiă ca să fiu slav.

A. Macedonski

ELEGIE

Domnişoarei Elena I.....

Junetea-mă se strecoară pe-a chinului cărare,
Speranţele iubite pe rând mă părăsesc,
Şi n'am găsit în lume o slabă alinare,
Şi groasnice abisuri mereu ne despărţesc.

Vedenie cerească, mi-eşti scumpa mângâiere,
Căci vai! în astă lume de toţi am fost zdrobit
În lupta uriaşă cu apriga durere,
Cu soarta nemiloasă, cu omul ipocrit!

Şi te revăd adesea în nopţi de insomnie,
În lunca răcoroaşă, în liniştitul sat,
Pe groasnice talazuri, pe bolta azurie,
Şi 'n falnica zidire a vr'unui împărat!

În vânturile toamnei, în ale mării valuri,
În aburul ce pleacă spre bunul Dumnezeu,
În zori, în asfinţire, pe depărtate maluri,
Pe văi, pe munţi, prin temple, eu-te-am zărit mereu!

Şi te preschimbă adesea şi 'n gingaşă regină
Şi 'n mândră copiliţă cu portul de Sabar;
În firmament albastru răsari ca o lumină
Şi 'n rîu aparî naiadă iar undele tresar!

În templu te zărisem gătită ca mireasă
A unui om puternic dar rece ca un sloi,
Şi te-am văzut în urmă învăluită-'n rasă,
Cu ziduri despărţită de lumea de nevoi!

ELEGIE

Junetea-mi se strecoară pe-a chinului cărare,
Speranțele iubite pe rând mă părăsesc,
Și n'am găsit în lume o slabă alinare
Și groasnice abisuri mereu ne despărțesc!

1887 August 16.

A. Georgiad-Obedenaru

BCU Cluj / Central University Library Cluj

M A R I A

I M I T A T I E

Era așa de frumoasă, de tînără și avea pe față paliditate trandafirii. De la densa pleca un miros așa de dulce! Asemenea aceluia al zăpezei parfumate. Și când, în stradă saă pe drum, și chiar în culmea iernei, se întempla să treci pe lângă ea credeai că treci pe lângă luna lui Aprilie.

Cu toate aceste, într'o dimineață, când se plimba pe marginea pădurei, în ora când soarele aurește mușchi printre ușoarele țesături ale tremurării umbrei, Maria, părea gânditoare, aproape sanchie. Intristată că o vedea supărată, o zîna mititica în rochie de fludă ca floarea liliacului, cu capul numai cât o boabă de mărgăritar, cu glasul de argint, ieși de sub o foaie de smalt verde și zise cu voce de greere.

— Ei! Mariă, fina mea, de ce mi-ești tu așa de visătoare? Ți-am dat tot ce dorește să aibă fetele mari: părului, culoarea porumbului, ochilor culoarea cicoarei, iar obraji tei, amintesc laptele în care s'ar fi topit o fragă, pe când, mersul tău este ușor ca al unei paseri. Apoi, ai și bucuria de-a auzi pe tinere, îndată ce ești între ei, cum șoptesc și cum își zic: „Ah! de ce nu mi-e dat mie să fiu eu amorezul acestei fete“. În adevăr, nu pot să pricep ce lucru te mîhnește.

Fără să răspundă, Maria oftă.

— Nu cum-va ei fi mîhnită, zise mititica zîna, din pricină că ești înbrăcată cu rochiță de stambă, și ei fi văzut, prin prăvăliile orășenești, catifele și mătăsuri? Ai vrea poate să schimbi pantofi cei cam aspri pe care îi porți în picioare, pe pantofi de atlas de care atărnă ghinde poleite?

Maria, mai oftă o dată, dar tot tăcu.

— Ți s'a urât să mânânci mure cu pâine neagră, fiind că ele îți pătează cu negru buzele? Sau, închipuirea ta te îndeamnă să guști din prăjiturile ce se pun la masa bogaților, prajituri făcute din smântână și miere?

Dar Maria nu zicea vorbă și ofta mereu.

— Cât ești de nesățioasă fina mea! În loc de-a avea tată și mamă un pădurar și o pădureasă, iată, ghicesc: ți ar plăcea să fi fiată a vre-unui monarh puternic, complimentată de zecimi de domnișoare de onoare, și învârtită în valțuri de prințu de Vișapur sau de împăratul din Golconda prin săli pardosite cu pietre scumpe?

Atunci, Maria prinzând inimă, zise:

— Nu, nașă. Dar nu am putut să ved vre-o dată o floare, fără să mă simț geloasă pe ea; florile sunt așa de frumoase. O! ce ași vrea, este să fiu o viorea de braniște.

Mititica Zină, nefiind făptură se se împotrivescă cui-va, se gândea că, dacă iubești pe oameni, cel mai bun lucru este să'i mulțumești îndată.

— Dorința să ți fie împlinită, zise ea. Și Maria, se făcu viorea, viorea de braniște printre mușchi aurii de soare și sub țesăturile ușoare ale tremurărilor umbrei.

II.

Mirosul ei era așa de balsamitor că, chiar de ai fi căutat mult, nu ar fi fost putință să mai găsești o viorea la fel cu dânsa. Și ea, se ascundea cât putea la rădăcina unui copac, între două fragi. Ce ênse nu isbutea să facă era să-și domolească parfumul. El se urca în aer, și, în toate zilele, înprejurul viorelei, se iveau certe între fluturii și albine.

Cu toate aceste, Maria, nu părea de loc mulțumită; se apleca obosită pe frageda ei rămurea și picăturile de rouă ce o muiaă dimineața, licăreau ca niște mici lacrimi.

Intristată că o vedea supărată, Zina cu rochie de fludă, ca floarea liliacului, ieși de dupe un fir de iarbă și zise cu vocea ei de greere guraliv:

— Ei! viorea, fină a mea! ce lucru iar te face să'mi fi supărată? Nu ți s'a împlinit ce ai vrut? Nu ești tu cea mai

fermecătoare dintre surorile tale de păduri? Zeă, că nu pot se pricepe de ce ești măhnită.

Maria ênse, ofta de acea dată precum oftează viorelele și florile.

— Ei fi posomorită urmă Zîna blajină, din pricină că nu ți-o fi de-a bună să rămâni tot pironită în întunec. Ai voi poate să mi te înfoiezi și tu în strălucirea electrică a soarelui?

Maria-vioreaua, mai oftă o dată.

— Ori ești, oboșită de curtea ce 'ți fac fluturi și albinele? Său, din potrivă, ești și tu din cele cari mor de dorul ibovnicilor ce aleargă prin iarbă și își alunecă mâinele pe sub muschiul posac ce ascunde fecioria florilor?

Vioreaua nu înceta de-a ofta

— Oh! cât ești de ciudată, jupâneasă Viorea, fina mea. În loc de a vegeta la rădăcinii de copac de teamă ca vre un picior grosolan să nu te sdrobească, îți place de sigur să fii admirată într'una din acele mărețe saxii de china, pe care, sunt zugrăvite duhuri cu bărbii de aur și împărătese ghiemuite în rochile lor de tarlatan și de matase roșie?

Atunci, Maria-vioreaua, prinzând inimă, zise:

Nu; nașă. Dar îmi pare că vioreaua este o floare prea tristă cu fața ei cea întunecoasă, cu parfumul ei cel prea suav ca să fie prețuit. 'Mi-aduc aminte, că am cules într'o grădină o zambilă. Floare mai frumoasă ca dânsa nu poate să fie și ce aș vrea acuma este să fiu o Zambilă.

— N'ai să întîmpini nici o piedică zise Zîna.

Si Maria-Vioreauă, se făcu Marie-Zambilă printre răzoarele grădinei scăldate în soare.

III.

Dar ea nu se mulțumi nici atunci. Din Zambilă vru să se facă bujor; apoi, din bujor vru să fie crin; Zicea că bujoru e prea roșu. Din crin, ceru în sfârșit să se schimbe în trandafir; Zicea că crini sunt prea albi. Când ênsă, se făcu și Marie-trandafir nici atunci nu fu mulțumită.

— Ei! Marie-Roză, fină a mea, îi zise Zîna cu glas de argint, de ce ești din nou nemângâiată? Nu ți-am făcut tot d'a

MARIA

---

una pe plac, și nu ești acum cea mai frumoasă dintre toate florile, împărăteasă a lor? În adevăr, nu pot să pricep ce te mâhnește.

Dar după ce oftă, Maria-trandafir, răspuse în sfârșit: E că, de astă-dată, aș vrea să fiu o floare cum n'a mai stat alta, o floare mai fragedă de cât viorelele, mai înbătătoare de cât Zambilele, mai învoaltă de cât bujori, mai albă de cât crini, și pe cât se va putea, mai curtenită de cât trandafiri.

Dar bine, dacă e așa de ce nu'mi spuneai asta din capulocului! răspuse zîna blajină rîzînd.

Ș'atunci, se întîmplă că, la un semn pe care zîna îl făcu cu toiagul, Maria-Roză se schimbă în Maria, Maria fecioara, Maria frumoasa, Maria ce avea pe față palidități trandafirii și ce respîndea mirosuri asemenea acelor ale zăpezei parfumate, în cât, când trecea pe lângă dînsa, chiar dacă se întîmpla să fie în culmea iernei, credea că treci pe lângă luna lui Aprilie. Și Maria, când se oglinzi în pîriul vecin, fu silită să recunoască, că nu făcuse bine când voise să se părăsească ântîia ursire. Maria, rămase dar, cea mai frumoasă fată. și, prin urmare, nu mai aștepta de cât să fie culeasă..

H. Voilă

DUPE PERDELE

SCHIȚĂ DIN VIAȚA BUCUREȘTEANĂ

—

Timpu este umed și cenușiu. O ceață deasă s'a lăsat asupra capitalei, ceață ce învelește în zăbranicul ei opac felinarele de pe stradă, între geamurile cărora, flacăra gazului se ridică, roșie spre vârful ei, iar mai aproape de țevă, risipită, albastră. Calea Victoriei, către unul din capătul ei, de și nu sunt de cât un-spre-zece ore ale sereii, este aproape pustie. Singuri gardiști, în uniformele lor noui, cu nasturi galbeni schinteiând supt gaz, cu sulite galbene pe coifuri, măsoră trotuarele, se reazemă de câte o poartă, unii viouî încă, alții cu ochi jumătate închiși, iar alții, plimbându-se și fluierând. Une-ori, un trecător, cu galoși în picioare, în palton, cu pălărie naltă pe cap, sau, un ungurean, rândaș la car, ieșind din câte-o cârciumă cu brațul trecut pe dupe grumazul unei fete tinere momită pe trei sferturi, înpestritează monotonia predominantă. Alte ori, duritul unei trăsuri sau al unei birje, se aude; felinarele roșii, pe mijlul uliței, licăresc ca doi ochi de jêratic: caii, lovesc cu potcoavele lor de oțel cremena, schintei vii sar scăpărate, năluca domnului sau doamnei ce ocupă trăsura se arată o clipă, umbra ei, a cailor și a vizitiului joacă pe zidul alb al unei case vii luminată de felinarul de la poartă, apoi, totul dispăre ca un fulger, ca niște imagini ale unei lanterne magice; tropotul cailor, sgomotul roatelor, scade, se pierde în depărtare; strada, reia fizionomia ei; gardiști, cu nasturi galbeni schinteiând supt gaz, cu sulite pe coifuri, se plimbă în lungul trotuarelor, adorm rezemați de porți sau fluieră din când în când. Și ceasornicele,

își urmează mersul cadențat ; câte un orologiū pe care de abia îl auzi din pricina depărtărei, bate sferturile, jumătățile, ceasurile, iar câini, latră pe stradele învecinate, se încaieră, se drăgostesc ; alți, javre mici ce au fost odinioară favoriți de casă, înbătrâniți și lăsați acuma în voia lor, hănțăiesc nesfârșit, cu aceleași sunete, cu aceleași lătrări.

Iar pe când noaptea înaintează, cu toate că orele trei au sunat de mult, în casa doamnei Orfeanu, ferestrele ce dau pe calea Victoriei, cinci ferestre în șir, urmează să fie luminate pe dupe perdelele lor de dantelă. Doamna Orfeanu, are de sigur mijloacele de a lumina toată casa, — zece mii de galbeni venit, — moșteniți de la soțul său mort înainte de noaptea nunței, căzut de-a'n picioarele în mijlocul bisericii Sărindar, — un atac de apoplexie, — pe când preoți cântău pe Isaia dântuește muiați în fir și în lumina polecandrelor de bronz încărcate cu făclii. Domnu Orfeanu îi dăruise ênse, înainte de săvârșirea nunței, averea sa ; formalitățile privitoare la aceasta fuseseră îndeplinite de cei mai buni avocați, și, doamna Orfeanu, cu toată contestarea rudelor soțului ei intrase în stăpânirea moștenirii. Îênsa, se află dupe moartea lui, într'o situațiune ciudată. Purta titlul de *doamnă*, dar în realitate, avea puține drepturi la astfel de numire. Inima ei, cugetele ei, persoana ei întreagă, strălucea feciorelnică, dênsa, vedea lumea, societatea, cu aceiași ochi ca ai unei fete scăpată de curând de studii ; prin urmare, timp de mai bine doui ani dupe o vîeduvire atât de neașteptată și de tragică, totul, o povățui să trăiască retrasă, în singurătate, aproape izolată. Cu toate acestea, de cât-va timp, candelabrele, lămpile, se aprindeau în fie care seară în salonul cu cinci ferestre înșirate pe calea Victoriei. Dar tot într'o vreme, trecători, puteau să vadă luminându-se și ferestrele unei odăi situată în dependențele casei.

Cum întâlnește Eliza Orfeanu pe sub-locotenentul Teodor Mirtescu, cum ajunsese Eliza să'l iubească, cum Stan, soldatul lui Teodor, miglișise pe fata din casă a d-nei Orfeanu, fată ce nu împlinise cinci-spre-zece ani, sunt întrebări pe care tineri de ori-ce treaptă soțială, le pot deslega cu înlesnire.

Destul că orele trei și jumătate sunaseră, când, Teodor, dupe perdelele de dantelă ale salonului izbuti să smulgă ântâia sêrutare. Soldatul seù, îi luase înainte cu o jumătate de ceas, pécãtuind firește în potriua regulilor de tactică și strategie obiènuită.

Și, fără să sune alte famfare de cât ale buzelor pe buze, redutele, nu se mai împotriveauă dușmanului învingător de cât penru a se preda cu onoare.

În acele momente hotêrâte, se auziră loviri șgomoase și repețite, loviri ce rêsunaù în ușa odăiei de pe dependințe. Fata de casă, nevoită să deschidă, dete ochi cu un impieगत ce aducea o telegramă, iar, pușin în urmă, ofițerul, vrênd nêvrênd, fu silit să dezarmeze.

Și, când Eliza rêmase din nou singură cu sub-locotenentul Mirtescu, ea îl găsi atât de ridicol cu șgârâieturile lui âncê sângerânde pe un obraz ce i-se părea cu un moment înainte schinteiător de frumusețe, cu nădușeala ce'i picura de-a lungul frunței, cu pêrul în-neorânduială, cu înfățișarea lui stângace, în cât, roșeața i-se șterse de pe față, și, un rîs i se urcă pe buze, rîs ce izbucni cu hohot și ce resună âncê în inima lui Teodor.

Iar, dintre sub-locotenent și soldat, soldatul singur fu mai fericit căci sêrutările fetelor din popor, când se dau odată nu se iaù înapoi.

Cât despre doamna Orfeanu, timpul ce a trecut, i-a ridicat acea ântâia floare de tinerețe ce'și scutură fețele și parfumele pe obrazurile de opt-spre-zece ani; mulți, dupe Teodor, s'aù încercat zadarnic să învingă, să facă să nască între candelabrele aprinse, acea simfonie cerească, compusă din roșeață, din fiori voluptoși și din sãrutări nebune. Pe câți inși, nu a părut că'i îndeamnă chiar Eliza Orfeanu! Într'un timp, un vêr al ei, student de 19 ani, cu figură de fată, duse lucrurile departe. Pãruse la început, rezervat, puțin cutezător; apoi, era atât de frumos, în cât doamna Orfeanu ce n'avea de cât patru ani mai mult de cât dênsul, se simțise șgduită de o putere mai presus de a ei. Buzele lor, într'o noapte de iarnă, tot cețoasă, tot posomorită,.. se uniră. Âncê două sau trei

momente și ângeri se vor coborâ din cer să le șoptească un cântec dulce și nesfârșit.⁷ când, de-o-dată, ne-cutezanța tînărului, rezerva lui, se schimbă în furtună arzătoare... brațele lui se făceau brutale, gesturile lui, ridicole pentru ochi ce au vederi chiar în ast-fel de minute, perui se sbârlea, iar, buzele arse de flacăra vârstei, se cojeau. La atingerea lor, verginăta-tea doamnei Orfeanu se revolta. Bietul ei văr, în focul luptei, împedecat de o etageră, o resturnă și căzu el însuși, de-a lungul, pe spate, cu gura căscată.

Rîsul fatal sub-locotentului Mirtescu, fatal la toți cari veniseră dupe dînsul, se urcă din nou pe buzele ei și isbucni sgomotos și osânditor la urechile tînărului.

— Aide Victore, îi zise dînsa în urmă, ridică-te, cred că nu vrei să stai în această pozițiune pînă la ziuă.

Și ieși.

Iar bietul Victor, zdrobit, cu pîrul încă sbîrlit, cu sudoarea picurându'i pe frunte, cu buzele pîrlite și negre, deschise ușa salonului, se pomeni pe calea Victoriei, la un-spre-zece ore din noapte, iar, pierdut în ceață, nebun și cu pasuri repezi, se duse cu gesturi pe care nu le pntea stăpâni. În vremea aceasta, trecători înpaltonați și cu pălării înalte, său, rîndași ungurenești, se încrucișau pe subt felinarele galbene.

Alex. Macedonski

Nimini n'a știut...

~~~~~
Nimini n'a știut
Când m'am născut,
Nimeni nu va ști
Când voi fi peri !

Se știe câte picături
In zori sunt pe câmpie,
Sau câte frunze prin păduri
Zefirul le adie ?

Se știe oare câte stele
Din ceruri au picat ?
Se știe câte floricele
Pe câmpuri s'a uscat ?

De am iubit ca un martir
O știe ea și eu,
Și al amorului delir
M'a tot coprins mereu !

De lacrimi ochi i-am umplut
Si plâns-am în tăcere,

NIMINI N'A STIUT

Ca umbra nopței am trecut
Prin lumea de durere !

Nimini n'a știut
Când m'am născut,
Nimini nu va ști
Când voiți peri !

Obedenți 1887

A. Georgiad Obedenaru

BCU Cluj / Central University Library Cluj

DEALE ARTII

Teatrul Național— Concertul D-lui R. Feldau— Concertul Simfonic—
Capela rusă.

Stagiunea oficială a teatrului nostru s'a sfârșit dar seria beneficiilor continuă. Soarele 'și arată dinți și căldura va face ca în curând, societatea dramatică să înceteze cu reprezentațiunile.

Cu părere de rău am văzut că teatrul nostru n'a mers bine anul acesta; dese ori, reprezentațiunile se dau înaintea unei săli goale, și publicul a răspuns cu indiferență silințelor artiștilor. Cine să fie de vină? Publicul ori teatrul?

E drept să spunem că, anul acesta, nici-o întreprindere n'a reușit. La teatrul Bulevardului reprezentațiunile de comedie și operete n'au atras lumea; în primă-vară, trupă italiană dupe câte-va seri a închis stagiunea față cu indiferința publicului.

Să vedem în ce a constat activitatea pe scena noastră anul acesta, dacă această activitate a fost de vr'un folos pentru literatura noastră dramatică, sau nu?

În toată stagiunea s'a dat o singură piesă originală „Gaspar Grațiani“ de D-lu Slavici: această tragedie scrisă în genul pieselor nemțești, n'a reușit.

Multe părți cari ne făceau plăcere la citit n'au făcut nici un efect pe scenă.

Afară de această piesă, nu s'a dat pentru prima oară, nici cel mai mic act original care să ne astîmpere dorul de a vedea piese noi, de autori români.

Și ni se pare că „A doua moarte“ de I. Vulcan așteaptă de două ani în dulapurile teatrului ca să fie reprezentată. S'a reluat piese vechi și s'a dat pentru prima oară piese traduse.

Aceste piese pot face parte din două categorii. În întâia categorie vom pune comediile traduse din franțuzește cum au

fost „O slujbă grea“ „Vinceneta“, „Severina“, „Frica de bucurie „Don Juan“ și altele cari, de ar fi mai bine jucate, mai bine înșcenate (vorbesc da unele, căci sunt oite-va cari au fost jucate foarte bine), ar aduce lume în teatru.

A doua categorie, o formează piesele traduse din nemțește. Aceste melodrame lungi, cu pretenții filosofice, rău înjghiebate ca acțiune scenică, nu pot place la noi. Nu criticăm teatrul că 'și dă osteneala să joace capetele de operă ale lui Schiller cari pe lângă multe absurdități au și frumuseți de prima ordine dar „pas trop n'en faut“, și pe urmă, cum a putut să permită direcțiunea sa se joace „Uriel Acosta“ al lui Gutzkov, această plictisitoare dramă, plină de scene cari tind să fie profunde și cari nu sunt de cât ridicule?

Multe sunt reformele cari trebuiesc introduse în teatrul nostru. Intr'un număr viitor, când vom avea mai puține de spus vom vorbi și despre ele; vom vedea cari ar putea fi aplicabile și ce bine ar rezulta din aplicarea lor.

Pianistul R. Feldau a dat săptămână trecută, în sala Atheneului, un concert din cele mai interesante.

Calitățile cari disting cântul D-sale sunt delicateța nuanțelor, expresiunea, o mare dulceață a sunetului, pasagiile de agilitate și pianissimo sunt foarte bine făcute; câte o dată ênse, nu sunt de o acurateță absolută, iar în pasagiile de forță le lipsește energia; de almintrelea face rău că abuzează de efectele de dulceață. A fost pe deplin bine în interpretarea pieselor lui Chopin, în melodiile „l'Alouette“ de Glinka și în fantaziile asupra unor motive din Faust, o compozițiune a D-sale. Nu ne-a mulțumit ênsă executarea „Scenelor de carnaval“ de Schuman; era de dorit ca D-lu Feldau să dea un colorit mai viu, o interpretare mai puțin monotonă acestor scene muzicale de o gingășie și de o originalitate atât de rară.

De almintrele cele mai multe din aceste scene, cum sunt Chopin, Aven, Valse noble, Florestan, au fost cântate prea iute.

Cu calitățile și cu toate defectele lui, D-lu Feldau este o personalitate artistică interesantă, un pianist distins care posedă un dar rar de tot: expresiunea.

Ca în toți anii și în primăvara anului acesta D-nu Wachman, eu o stăruință demnă de toată lauda a organizat câte-va concerte simfonice. Meritul D-sale este mare, căci cu o orchestră compusă numai din instrumentiști ce cântă și la teatru și din câți-va elevi ai conservatorului a reușit să dea o interpretare atât de îngrijită capetelor de operă ale muzicii orchestrale.

Pe lângă că aceste concerte sunt foarte interesante pentru public ele sunt pentru tiri elevi, o deprindere folositoare, un învățămînt.

La întiiul concert s'a executat „Simfonia în semior“ de Schumann bucata a mai bine Sciută și a mai bine cîntată din tot concertul.

Schumann avuse întiiu idea să'i dea titlul de „Fantazie simfonică“. Cele patru părți din care ea se compune se înlătu-esc fără nici un repaus, așa că, întreagă operă pare a nu consta de cât într'o singură și mare mișcare. Această simfonie este foarte frumoasă, este în ea atâta măreție în stil, cântul este atât de nobil, detaliurile atât de artistic lucrate în cât rămîi încântat; finalul este delicios, d'o adâncă expreziune.

Andautele conține o melodie foarte simplă și tocmai din cauza aceasta este foarte greu de cântat. De sigur, orchestrația lui Schumann nu este clară ca a lui Mendelsohn, îi lipsește sonoritatea, dar e plină de farmec și de poezie. Calitatea orchestrației D-lui Wachmann este vigoarea, de aceea a executat mișcările vivace și scherzo foarte bine.

Scherzo op 19 de Goldmarcke ste strălucit bine orchestrat și a plăcut foarte mult.

Preludiu operăi „Lohengrin“ de Wagner este o bucată superbă, progresează prin armonii aeriene până la un *tutti* formidabil, pe urmă revine, prin procedul contrariu, până la cel mai delicat *pianissimo*.

În această bucată sunt amintite ideile melodice cari exprimă în descursul operii sentimentele de amor, sentimentul cavaleresc și religios. Nu știu dacă mulți au înțeles această superbă pagină, dar a fost bisată căci lasă impresiune asupra nervilor ascultătorilor.

Concertul pentru violoncel de Rubinstejn pe care l'a executat D-nu C. Demetrescu distinsul violoncelist, este o bucată grea și foarte îngrată. Orchestra n'a executat întratele cu destulă precizie, iar instrumentul pe care cântă D-nu Demetrescu nu era din cele mai bune.

D-nu Demetrescu este violoncelist foarte distins, are sentiment și agilitate, de multe ori ne-a făcut mare plăcere, păcat că în rîndul acestu n'a știut să 'și aleagă o bucată mai potrivită puterii D-sale.

Al 2-lea concert s'a deschis cu patetica și splendidă *uvertură din „Fidelio de Beethoven*.

Marele compozitor care scria cu o facilitate extra-ordinară a compus pentru această operă trei uverturi. Cea mai celebră este cea pe care orchestra D-lui Wachmann a executat'o.

Simfonia reginei de Haydn este un cap de operă admirabil, are un andante cu variațiuni adorabile pline de grație și de imaginațiune, finalul este schinteietor Motivele, încântătoare, se repetă de mai multe ori. Orchestra n'a executat cu destulă liniște această fermecătoare operă: nu știu care o fi fost cauza jocului cam nervos al artiștilor.

Introducerea actului III-lea din „Lohengrin“ de Wagner a fost bisată. Bucata cântată cu foc și precizie a făcut mult efect. Melodia principală încredințată instrumentelor de alamă este superbă, de un avânt admirabil.

Simfonia Pastorală de Beethoven este unul din capetele de operă cele mai sublime al celui mai mare compozitor ce până acum omenirea a dat la iveală. Beethoven a arătat într'această măreață lucrare până la ce grad se poate ridica poezia descriptivă într'o operă curat simfonică. E greu de criticat asemenea opere; nu poți de cât să admiri fără restricțiune. Orchestra a executat cu destulă precizie această grea bucată; s'ar putea oare-cum cere o execuțiune mai personală, mai cu foc. Andantele „Scenă la rîuleț“ d'o poezie atât de adâncă n'a fost cântat cu destulă dulceața. În ori ce caz trebuie să aducem mare laude D-lui Wachmann, căci, cu orchestra de care dispune, a putut să dea o execuțiune satisfăcătoare sublimei compozițiuni a

lui Beethoven La al 3-lea concert s'a bisat cu entusiasm. „*Danse macabre*“ de St. Saens, această surprinzătoare descripțiune muzicală care uimește și captivează la cel mai 'nalt grad. Ascultând melodia simți, vezi ee a vrut compozitorul să exprime. Sunt în această bucată efecte curioase de muzică imitativă. Orchestrată cu o originalitate și o maestrie rară, ea este foarte grea de cântat și cu toate aceste orchestra a executat'o în așa mod în cât a mulțumit pe cei mai dificili.

D-șoara Theodori a cântat cu siguranță „*Concertul pentru piano în re de Rubinstein*“, cel mai frumos al acestui autor. Această bucată are o execuțiune viguroasă. D-șoara Theodori nu dă destulă sonoritate pasagiilor de forță. Anul trecut, Dumneaei, ne-a făcut mult mai multă plăcere, în interpretarea frumosului concert de Beethoven pe care 'lă cântase cu mult stil.

Simfonia în si de Schubert este neisprăvită ; ea este una din cele mai frumoase producțiuni ale acestui autor orchestrată cu fineță și nu pentru a produce efecte de sonoritate.

Sgomotoasa uvertură din „*Valțul Fantomă*“ de R. Wagner termina concertul.— Această uvertură este scrisă în modul uverturilor-lui Weber.

Un public ales și numeros a asistat la aceste concerte încurajând prin venirea lui silințele laudabile și dezinteresate de ori ce câștig material ale D-lui Wachmann.

Curiozitatea a făcut ca multă lume să asiste la concertele date de „*Capela rusă*“ dirigeată de D-nu Slaviansky d'Agréneff.— Am asistat la cel d'ântâiu concert care ne a interesat foarte mult cu toate că nu ne a dat toată satisfacțiunea care ne proprișesem.

Partea pitorească a punerii în scenă este foarte bine înțeleasă. Intrarea lor a produs o vie senzație; ei intră doi câte doi. încet ; Sunt de o liniște admirabilă și toată lumea a putut constata că în tot timpul reprezentațiunii, nici brațele nici picioarele nu le aũ mișcat; d'abia buzele se agitau ; S'ar crede că te afli în fața unui grup de automați foarte bine organizați. Am cântat cu o preciziune rară mai multe cântece mai mult saũ mai puțin naționale, foarte originale, balade cîmpeneșei, imnuri de răsboiu, cântece vesele.

DEALE ARTII

Cel dintiū număr al programului este „Dobrijinia Niki-tich“ poem epic. Este un cîntec vechiu, declamat de D-uu d'Agrenoff, ca de un rapsod antic și este scandat din strofă în strofă de murmurul admirativ al chorului. Au plăcut și au fost bisate „*Kalinka Malinka*“ și un „*cîntec de joc* de un ritm viu și de un desen melodiă plăcut care are multă asemănare cu leneza Elevirii din I Peritani, chorul este foarte bine dresat, efectele de pianissimo sunt de o delicateță și de o suavitate admirabilă.

Printre calitățile muzicale ale capeli d'Agrenoff trebuie să punem în rîndul întiū cîte-va voci de bas pe cari am putea să le numim voci „*contrabas*“ căci sună scara inferioara a bașilor ordinari.

Timbru metalic al acestor voci dau armonii o mare soliditate.

S. C.

BCU Cluj ~~Cluj~~ Library Cluj

CARMEN

S'a dus geroasa iarnă cu prelungit suspin.
Revine primăvara cu cerul ei senin,
Cu câmpuri înflorite, cu râuri lucitoare,
Cu zile aurite, cu paseri răpitoare :
Din nou se umple codrul de viață și cântări.

Pe deal sburdează miei în sprintene săltări
Și tinerele fete amestecă 'n cosiță
Albastre viorele dând dulcea lor guriță
Păstorilor sub umbra de tei mirositori.

Iar când răsar ai nopței tăcuți luminători
Răsună în natură o blândă poezie
Din iarba ce se mișcă din vântul ce adie
Din râul ce murmură, din stelele ce per
Și par în unda-i lină că sboară spre alt cer.
Atunci ș'a mea durere uitându-și a ofta
Sub noaptea poleită mă 'nbată voacea ta
De ecor repetată
In valea depărtată.

Iuliu Cesar Savescu

Când toate trec și 'nbătrânesc

O! poezie, pe când toate în lume trec și 'nbătrânesc,
Când nu mai sunt nici eu băiatul cu inimă ne-vinovată
Când zilele copilăriei sunt o ghirlantă scuturată,
In mine iar te re-găsesc,

O! poezie,

Te regăsesc, și tot aceeași: cu tinerețe coronată;
Tot călătoare printre stele, sau din nălțimea înstelată
Tot coborând și printre oameni și re'ncepând să resboiești,

O! poezie,

Tu singură nu 'nbătrânești.

A. Macedonski

Să aștept

Am bătut la poarta muzei
Ceruiă calea s'emi indrept,
Inse d'ensa imi răspunse—
Că sunt t'ănăr... să aștept.
In curând veni amorul
Și cu focul său din pept
Il rugaiă... ênse și d'ensu
Imi răspunse să aștept
Lacrimile, suferința,
Scrisul meu amar nedrept,
Nu'mi-a zis p'ênă acuma
Nici-o dată să aștept.....

Giurgiu 1888.

Demetru Demetrescu.

Directiune în poetica

Ani lungi, în poezia Română, curente, s'aū isbit unele de altele fără folos. Din potrivă, enormitățile ce s'aū susținut cabalele ce s'aū întecmit, oameni cu autoritate cari s'aū pus în serviciul răului gust, oameni fără simț artistic și fără auz muzical cari au voit să facă artă din silabe și cuvinte, fără, să țină seama de valoarea lor euphonică, aū adus, în limba și literatură, o confuziune nemărginită. Profesori, cei Transilvăneni mai ales, obișnuiți cu sunete maghiare, aū manifestat ciudata pretențiune de a se decreta oracoli. Cursurile ce se țin în lycee, s'aū resimțit astfel, de această sistematică re-acțiune în potriva legilor de armonie ale limbii. Generațiunile noi, în un parte, aū urmat curentul, și nu e de mirare. Li se întârșea ca modele de limbă, versuri în cari, sub cuvânt de „archaism“ *văzurăm* ca să rimeze cu *parfūm* sau cu altă terminare în *um* se preschimb, în *văzum* (1), li se preda de la înălțimea cathedrelor perfecțiunii, artistice, culmi ale formei. rënduri rēu rithmate și pęcătos rimate, ca bune oare următoarele :

Două viețe omul mēsoară
 Cāt timp *urmează cărarea* lui
 Una în lumea cea din afară,
 Alta 'n adâncul *sufletului* (2)

Saū ca următoarele, unde pluralul feminin, pentru ca să poată rima, devine plural masculin :

„Lucese în juru'i zidurī ca tuciu lustruī.“ (3)

Saū iar, versuri în care, meșterul poet, identifică tot pentru rimă, două sunete diferite pe a i și pe i, Cu alte cuvinte

1) Vzi poezia intitulată..... de M. Eminescu

2) Vei poezia *Două viețe* de Iacob Negruzī [edit. Socec 1872].

3) M. Eminescu poezia *Strigoi*.

pentru auzul cultivat al acestor oameni, i și î dă același sunet. Iată și versurile:

„Arald atunci coboară de pe-a lui cal. C'o mână

„El scutură din visu'i moșneagu 'nremenit:

— O mag, de zile vecinic, la tine am venit

„Dă-mi înapoi *pe-aceea ce moartea mi-a răpit*,

„Și de-azi a mea viață la zeii tui se 'nchina“.(1)

În aceste versuri, am pus în *italice* partea din vers: „*pe-aceea ce moartea mi-a răpit*“, pentru respectul ce se datorește sintaxei ultragiate.

Să nu se creadă ênse, că â (î) rimează cu i la acești meșteri numai din întâmplare. Dovezi se află numeroase ca în auzul lor sunetul â este identic cu sunetul adnotat prin vocala i. Mai ia-ă una:

„Când privesc zilele de-aur a scripturelor *române*.

„Mă cufund ca într'o mare de visări dulci și *senine*“.(2)

Tot în această poezie, autorul, arată mult respect pentru limbă în versurile ce urmează versuri în care, silit de rimă, închide în â vocala e și a de la *pahare*.

„Văcărescu cântând dulce a iubirei *primăvară*,

„Cantemir croind la planuri din cuțite, și *pahară*“.

Iată ênse și versuri în care, u, se identifică pentru asemenea auzului cu î, așa că, dacă ar trebui să ne conformăm acestei bizare teorii, u, ă, î și i ar trebui notate cu un singur semn graphic iar nu cu patru.

„Moaie pana în coloarea unei vremi de mult trecute

„Zugrăvește din nou iarăși pânzele *posomorite*“.(3)

Ce este și mai mult, este că la autor, cuvântul *posomorit* este scris cu i iar nici-cum cu î; noi, numai din curată indulgență, am presupus că dânsul pronunță cuvântul românește, (cu î).

Mai jos, în pag. 199, în aceeaș bucată versificată, *strecin* (la singular), întocmește pentru autorul care a fost înzestrat cu

1) M. Eminescu *Strigoii* pag. 213.

2) M. Eminescu *Epigoni* pag. 195.

3) M. Eminescu *Epigoni* pag. 198 vers 2 și 3.

„darul de a întrupa înaltă sa gândire într'o frumusețe de formă, me sub al cărei farmec limba română pare a primi o nouă „viață“ (Vezi pref. la *Poeziile lui Eminescu*, de T. Maiorescu 1883), *strein*, întocmește o rimă perfectă la *bătrâni*, căci, versul :

„Inimi mari, tinere încă de și voi sunteți bătrâni“,—se înperechiază cu versul

„Noi în noi n'avem nimica, totu-i calp, totu-i strein.

În alte versuri, consoana *d*, de același *t*. Pentru densi, pentru urechia lor muzicală, depozitară de atâtea frumuseți de forme, *d* ar trebui notat cu acelaș semn graphic cu care se însemnează *t*, de oare-ce, identitatea de sunete între *d* și *t*, nu face îndoială. Următorul vers va mărturisi despre aceasta :

„Unde-ajung, par poleite, zid, podele ca de *cridă*,

„Pe-unde nu, părea că umbra cu cărbune'i zugrăvită (1)

Un alt exemplu, despre cultura muzicală către care auzul Românilor este împins, se află și în versurile următoare :

„Așezând genuchiū și mână când pe-un colț când pe alt colț,

„Aū ajuns să rupă grații ruginite-a unei *bo.ți*“. (2)

Rimarea pluralului cu singularul nu este la scriitorii *Nouei Direcțiuni*, ceva incidental. Ea este din potrivă, sistem, regulă generală, poartă deschisă infirmilor de auz și de bun simț, asupra literaturii românești.

Astfel, la ei,

..... în păretele de-oglinzi
rimează îndată cu

..... brațe albe eū întinz (3)

Tot la ei, limba și versul devin admirabile, când esclamă :

„ Fie cine cum *i-e* vrerea, despre fete *samă* deie-si

„Dar ea seamănă celor îndragiți“, de singuri ei-si. (4)

La ei, „părinți“ rimează cu „prinț“ (5), sed cu *vêd*“ (6)

1) M. Eminescu *Salin* pag. 204

2) M. Eminescu pag. 204

(2) M. Eminescu pag. 207

(4) M. Eminescu pag. 206

(5) M. Eminescu pag. 211

(6) M. Eminescu pag. 210

adică, e cu ă; inima lui tot cu lui (1) „înțelege-o“ cu „Co-regio“ (2).

Și de asemenea la ei, și tot pentru cel mai mare respect al limbii și armoniei, „ferestre“ se schimbă în „ferestii“ și rimează triumfal cu trestii, (3) pe când, desfașoara ea să rimeze gânditor devine desfașor (4).

Ca euphonism, vin pe urmă versuri ca :

„Dar nici nu știu măcar ce 'mî ceri“ (5)

„Peutru că 'n toată-a ei făptură“

„E un „nu știu cum“ ș'un „nu știu ce“ (6)

„Sunt anî la mijloc și 'ncă mulți vor trece, (7)

„Bătându-se ntre dênși pên' Pârlea'n nerăbdare“ (8)

„Și astfel te plîmbi pe lume povoară“ (9)

Frumuseți de limbă și de formă se întîlnesc la cei din noua Direcție, atât de numeroase, în cât, a se mai cita din ele, se impune.

„Și slab el fără sprijin sërmanul se punea Cluj

„Pe stîncile înfipte ce 'n cale întâlnea! (10)

„Naum“ („condeiü de aur“ de la Montpellier)

Grea situațiune pentru sërmanul !

„Aici singur de cărnuri acuma „spârcuite“ (11)

Și D. Naum poate să esclame ca D. Hășdeu că a fost naturalist înaintea lui Zola de oare-ce se spârcăiește cu atîta grație în versul de mai sus.

„Ți 'i dăruiesc eü ție să nu mă refuzezi.“ (12)

Cu alte cuvinte ca să nu 'l „trateze cu refuz.“

1) M. Eminescu pag. 212

2) M. Eminescu pag. 274

3) M. Eminescu pag. 281

4) M. Eminescu pag. 285

5) M. Eminescu pag. 289

6) M. Eminescu pag. 159

7) M. Eminescu pag. 55

8) Conv. lit. An XI pag. I. Negruzzi

9) Conv. lit IV pag 16 Bodnărescu

10) Conv. lit An VI pag 38

11) Conv. lit An pag 425

12) Naum Conv lit An VI pag 324

„Se unesc se'nbrace mândru vechia cea împărăție“ (1). Meșterul, a preferat să facă o inversiune netrebuincioasă și să violeze legile gramaticii, când, chiar fără dânsa, versul putea să se tîrrească. De exemplu :

„Se unesc se'nbrace mândru acea vechie împărăție“.
Dar așa sunt poeziile mari!

„Pe voi unde se închidă“, (2)... în loc de :

„Pe voi unde să vă închidă“.

„Ea 'n ladă închisese, decedru, cu 'ngrijire“ (3).

În loc de :

„Inchisese 'n ladă de cedru“ Dar așa sunt *condeiele de aur de la Montpellier* !

„Ei bine ! Află : Buhna și trista cucuvaie,

„A lor cântare numai mă 'ncântă, mă'nvăpaie ;

„A lor numai accente, de noapte negru cor

„Imi place.“ (4).

Tot versuri ale condeiului de aur și tot limbă clasică în care, în loc de „al al nopței negru cor“ te pomenești cu „de noapte negru cor“ înperechiat cu „a lor numai accente“.

Iată și în ce limbă și formă este tradus Virgiliu :

„În crîșma cea afumată, hojma bînd, ea danțuește

„ Cu sunătoarele bețe peste coate se lovește !

. . . . .

„Greși nu dă vinul vre-o dată, vezi cum limpede sbucnește

„Din horta ce în butoiul cătrănit se sfredelește“ (5)

Poetul din Montova este în adevăr tradus.

. . . . . „le salut“

„ Precum pe vechii prieteni de mult ce n'am văzut (6)

Adevărat ! de mult n'am văzut nici noi asemenea construcțiune.

1) M. Eminescu *Nilul Poezii* pag. 75

2) M. Eminescu *Poezii* pag. 130

3) A Naum *Conv. lit.* An VI pag. 319

4) A Naum *idem idem* pag. 322

5) V Pogor *idem idem* pag. 358

6) Iacob Negruzi *Conv. lit.* An IX pag. 61

Ca toate aceste, inversiuni de felul citat, patronate de bărbați ce une ori ajung și miniștri de instrucțiune publică, schimbă pe cei cari le fac, în profesori de Facultate, în membri ai Acedemiei Române, în curente purificatoare, faimoasele dezinfectante ale articolelor de 1-tâu Aprilie.⁽¹⁾ În realitate ênsê, ele sunt făcute pentru a mărita rime ca : *față cu brațe* ⁽²⁾ *ieșit cu hotârât* ⁽³⁾ *ânteiu cu teia* ⁽⁴⁾ *lasă cu case* ⁽⁵⁾; pentru a se înperechia de asemenea, *ânteiu cu lei* (monedă), *greș* cu armoniosul *cherapleș*. ⁽⁶⁾ Ce o fi *cherapleș*, așteptăm de la diurnași Academici, să explice mai ales că, dintre ei, face parte și părintele legal al lui *cherapleș*, d. Iacob Negruzzi.

Un alt corifeu al Noului Direcțiuni, d. Naum, e nașul unor astfel de copii, rime ce se vor bătea în capete pêne la judecata din urmă. *Suspînând*, se nemerește la dumnealui cu *pășind*, *zei* cu *têi*, *priviți* cu *amăriți*, *masline* cu *câine*, *piatra* cu *nalta*, *desert* cu *înțelept*, *pipăind* cu *așteptând* și *vestmânt* cu *argint* ⁽⁷⁾.

Dar pentru că la noi în țară, s'a obicînit de a se privi ênsăși criticele curat literare ca niște manifestări ale pasiunilor personale, evidența nu ajunge.

Este bine, prin urmare, a se lăsa de o cam dată cuvântul și domnului Alexandri, membru influent al noveiei direcțiuni, pentru ca, această Direcțiune, să fie judecată și osândită prin ea ênsăși.

Așa, cu multă mirare și părere de rău, zice d. V. Alexandri că vede căzându-se „în defectul negligerii în privirea rimelor, fara a se preocupa de paguba produsă versurilor prin asocierea rimelor defectuoase, de exemplu :

„*Seântie, mântuie,—cunună) spumă,— dulce, duce,— teme nedemne,—dărîma, țarina,—strălucind, argint,—căzute, frunte,—valuri, noianuri,—azi, popas,—unge, cruce,—merge, drege,—slab*

1) Vezi Conv. lit. Numărul pe 1 Aprilie 1885. Art. *Poeți și Critici*

2) 3 4 5 Iacob Negruzzi. Conv. lit. An IX. pag. 61-62

6) Iacob Negruzzi Conv. lit. An IX pag. 63.

7) Naum. Conv. lit. An. VI pag. 388, 389, 390.

cap,—lacrimi flacări,—brav, praf,—florilor, ploilor,—tun, cum,
sălbatică, artistică,—noastre, proaste,—șoapte, poate,—langoare,
splendoare — etc.

„Aceste rime sunt sălbatică și rimează cu *prostatice*“, zice
d. Alexandri în *Conv. Anul IX.* pag. 338.

(va urma)

A. Macedonski

ABIS

Nu cred, nu pot să cred, trăiești
De și toți spun că ai murit:
In vis te simt, te ved, tu ești.
Portret in mine mărmurit
Te ved, tu ești, nu e un vis:
Tu ești,—dar între noi, e-abis.

BCU Cluj / Central University of Brasov Aurel N. Goran

DISTIH

Oameni ce mă atacă nu mi-aduc vre-o turburare
Dușmănia ce e mare este semn de stimă mare.

A. Macedonski

INȘTIINȚARE

Pășiți-vă

Facem cunoscut D-lor abonați din capitala că indivizii: SCARLAT DIAMANDESCU și ALEXANDRU SPIRU fost încasatori ai administrațiunei noastre nu mai sânt însărcinați cu nimica din parte-ne, și-î rugăm prin urmare, să nu-î mai dea nici o încredere.

Aceasta facem ca sus numiți umblă să încaseze abonamente in numele nostru cu chitanțe false.

Dacă vre unul din D-niî abonați a primit saû va primi asemenea chitanțe îl rugăm să ne-o înainteze pentru ca să putem urmări după lege, pe vinovați.

Admdnistrațiune
